

Ὁ Σαλαβὰτ Χάν.

δες, παχυλοί καὶ τρυφεροὶ ὡς κάλυκες λότου, ἐλαμπόν ὡς οἱ ὠραιότεροι μαργαρίται τῆς Ταπροβάνης, καὶ οἱ ὠραιότεροι ἀδάμαντες τῆς Γολγόνδης.

» Ἡ λεπτὴ καὶ εὐλόγιστος αὐτῆς ζώνη, τὴν ὁποῖαν καὶ μίᾳ χεὶρ ἀρκεῖ νὰ περιπτυχθῇ, ἐκάλλυνε τὸ περίκομφον κόρυμα τῶν στρογγύλων ὀσφύων καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ κόλπου αὐτῆς, ὅπου ἀνθῶσα ἡ νεότης ἐπεδείκνυε τοὺς ἐντελεστέρους τῶν θησαυρῶν τῆς. . . .

» Ποσάκις, ὁ Τσάν Μπιμπή, καθημένη ὑπὸ τὰς χρυσαῖς πτυχάς, ὑπὸ τοὺς ἀλαβαστρίνους καὶ λιθοκολλήτους θόλους τῶν παλατίων σου, ἡ διαβαίνουσα ὁστις ὑπόπτερος Ἄψχας ὑπὸ τὰ θάλλοντα δένδρα τῶν κήπων σου, παρὰ τὰς μαρμαρίνας πηγάς σου, ἐπαράχθης παρὰ τῶν βήρυδιων τῶν μελισσῶν τὰς ὁποίας ἐδελεάζεν ἡ εὐωδία τῆς πνοῆς σου, ἡ καὶ παρὰ τοῦ ψιθυρίσματος τῆς αἴρας φερούσης μακρόθεν πρὸς σὲ τοὺς περιπαθεῖς στεναγμούς πάντων ἐκείνων οἵτινες, ἅπαξ μόνον ἰδόντες σε, δὲν ἐδύναντο νὰ σὲ λησμονήσωσι, σὲ ἦτις ὑπὸ τὰς μελακὰς πτυχάς τῆς κιτρίνης σου χλαμύδος, ἐφαίνετο πλαστουργηθεῖσα ἐκ καθαροῦ ἀργύρου ὑπὸ τῆς θείας χειρὸς

τοῦ Βισθακάρμα, τοῦ αἰωνίου ἀγαλματοποιοῦ!....»

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ Τσάν Μπιμπή εἶχε τόσους μνηστῆρας ὅσους καὶ ἡ ὠραία ἐκείνη τῆς Ἰθάκης βασίλισσα· ἀλλ' ὡς ἡ Πηνελόπη, καὶ αὐτὴ ἀπέβαλε τοὺς λάτρεις τῆς. Εἴτε ἐξ ὑπερηφανίας εἴτε ἐξ ἰδιοτροπίας ἡ λευκὴ κόρη τῶν Ἰνδιῶν δὲν ἤθελε νὰ ὑποταχθῇ εἰς ἄνδρα· δεικνύουσα δὲ ὅτι περιεργόναί τὸν ἔρωτα καὶ τὴν λατρείαν, ἐξεδικάνησε τὰ πολυτιμότερα ἔτη τοῦ ἔκρους αὐτῆς καθημένη μόνη καὶ ἀνευ ὑποστηρίγματος ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν προγόνων τῆς.

Ἀλλ' ἦλθεν ὥρα καθ' ἣν μετεμελήθη διότι, ἰσταμένη μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπὶ τῶν ἐπαλξεων τῆς πρωτευούσης, εἶδε μακρὰν στίφη μέλανα κατερχόμενα· ἦτο δὲ ὁ Μογγολικὸς στρατὸς τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Δελί, εἰσβαλὼν εἰς τὸ πλοῦσιον κράτος τῆς. Μετὰ μικρὸν στήλας πυρὸς καὶ καπνοῦ ἀνυψώθησαν ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος, εἰς τὴν ὁποῖαν οἱ πολέμιοι ἔφερον πῦρ καὶ σίδηρον.

Ὁ κίνδυνος λοιπὸν ἦτο μέγας· ἀλλ' ἡ Τσάν Μπιμπή, ἀπόφασιν ἔχουσα ν' ἀποθῇ ἢ μᾶλλον βασίλισσα ἢ νὰ πέσῃ αἰχμάλωτος εἰς χεῖρας ἐχθρικής, δὲν